

Zoran Pevec

Pesmi

Kamen brez sveta

*Kaj je izkustvo spraševanja?*¹

Izkustvo spraševanja. Invokacija Duha. Blagi nič svobode. Jagnje. Grešna krhkost. Moč v gnezdu iz minljivosti. V razliki časenja je nabor sledi in zobčast niz razprte bolečine. Sem koščica v jabolku. Človek, glas besed. Lucidno zasajen z imenom, naslonjen na božansko ravnovesje. Na robu blagoglasja čaka možnost dveh vprašanj: "Je pepel duša plamena? Je dotik konec neskončnosti?" Telefoniram prijatelju. Dvigne slušalko.

Ne reče nič. Nič reče ne. Dva reče. Dva ne. Dva nič. V tišini se praznim v plasteh. Plamtenje semantike. Vzdih romanja naravnost v presenečenje. Priložnost instinkta in platno slike. Predstava o rabi besede vtis se vtisne v spomin. Sem pridobljen iz morja. Povem verz o čistem bogu, brez utripanja napačnega svetilnika. Po naključju se mi zatakne misel v potacanem predmestju starosti. S slepim nabojem smrti potujem v sivi kamen brez sveta.

¹Vprašanja na začetku pesmi so iz knjige Martina Bubra: *Pripovedi hasidov* (Ljubljana: Literatura, 1991; prevod Vid Snoj), ali pa so njihove parafraze.

Množenje večnosti

Zakaj je vse, kar je, in zakaj sploh nekaj je?

Triptih spomeniškega varstva in bajalica izrekov.
Skrivnost prhne v nepravilnost simetrične uglajenosti.
Življenjski opravek je splet okoliščin pomnožen
s suhim cvetjem pričakovanja. Človek ima težave s tišino.
Ta ostaja ves čas enaka. Njen lastnik je kamnita fasada
nevidnosti. Zamenjam vijak na kolesu in to se vrти
kot prej. Naslonim se na baziliko vzravnanega užitka.
Nad mano prepeva ptica selivka. Negibnost prizora

je skotena v skušnjavi, ki se boči iz drevoreda poželenja.
Pogledam na uro. Kazalec je usmerjen v idejo o potomcu
upanja. Peneča legenda o sostanovalcu, ki vedno izpolni
obljube. Podnevi odklene vrata. Ponoči zapahne dnevne laži.
Stopim v lahkovernost neonskega otroka. Zavijem se v toplo
odejo. Iz te perspektive dremavo oponašam kip svojega očeta.
S perjanico na glavi se skupaj odpraviva v labirint, ki šumi
tihozitje pred nama iz dneva v dan. Potem vse nekajkrat ponoviva.

Zmešnjava sanj

Smo v skrivnosti spanca?

V skrivnosti spanca, brez izbire, brez oči odpreš pogled.
Rože v vazicah. Tihotapljenje nemira in odganjanje
prostora. V sanjah govoris različne jezike. Balon odnaša
proti nebu. Nenehno hočeš reči "ne" in nenehno
se sesedaš v prah onemelega pesnika. Osvetljen s praznikom
nepričakovanega. Globina brez počitka. In jadranje, jadranje
v zbirko prihodnosti. Po potrebi se med spreminjačoče
fantazme vrine strategija zakasnivte in obrisi specih

psalmov. Zvok dežja se malo poigra s skoraj budnostjo.
Dogodki se vrstijo molče. Se zdrznejo. Onkraj začetka,
v samostanu zmešnjave, a v točno določeni točki.
Malo vstran od univerzalne obale. Ugasneš luč in vidiš
vse. Hočeš napisati črko. Stopiš v distanco. V opazovanje.
In ni ne pisala, ne črke, ne tebe. Neusmiljeno zares.
Mrežasta utrujenost sredi noči. Nenadoma se
odpre okno. Poči. Balon pada na dvorišče pred hišo.

Platonova kri

Je vprašanje odgovor?

Vznemirjena je v možnosti brez teže. Skozi past položeno v strah podobe. Je naval šale o raztresenosti filozofov. Pleše na rami prahu. Osvobojena in zasvojena z vklenjenostjo v sobi. Blaginja privilegija. Popoldanska zabava hrabrosti in pravičnosti. Skladnost aporije. Obstaja preletavanje polne lune na nebu. Vonj po časovnem zamiku od sveta nastajanja. Daleč proč je noč. Trazimah se trudi s krepostjo. Ni drugega pomena. Polna zavest Ideala. Nenadoma je iluzija prostovoljna. Iskanje belega dne.

Oči strmijo v dvojnost Sveta. Srečanje s strmino raztresenosti, ki se vrača skozi stopničaste hodnike. Usoda definicije vrline. Udarci senc. Dejstvo mraka v polsnu. Skozi vrata puhti klic ljubimca. Razklan je nase in na popolnost. Programska ladja drsi v sporočilo žarečih oči. Odtis objema. Izdajalske gube neravnotežja. Pot mimo izložbe. Nomadi neznosne resnosti. Jezik trešči ob skalo besed. Prostor prefinjenega nagiba. Empirično sledenje opazovalca. Pot kaže navzgor. Breme vednosti navzdol. Prizma slonokoščenega modreca. Krhko umikanje v votlino nelagodja.